

'Als dit waar is, wil ik het ook'

Is geloven niet gewoon een kwestie van psychologie? Zo van: als je graag wilt dat iets waar is, ga je het vanzelf geloven. Het was één van de vragen waar Annemarie Baas een tijd mee worstelde. Een korte impressie van een lange zoektocht.

'Bij ons thuis ging alleen mijn moeder wekelijks naar de kerk; mijn vader en mijn broer niet. Mijn zus en ik gingen soms met mijn moeder mee. En al werd er stil gebeden en gedankt voor het eten, het geloof speelde in mijn jonge jaren geen grote rol.

Op de zondagschool en de basisschool maakte ik kennis met de verhalen uit de bijbel. De sfeer die ze

oproepen, heeft me van jongs af aan aangesproken. Toen ik later naar een christelijke pabo ging, kwam ik er weer mee in aanraking. Ik vond het belangrijk om deze verhalen aan kinderen door te vertellen. Ook de normen en waarden van christenen: liefde voor elkaar, zorg voor het milieu, verantwoord omgaan met je spullen en je geld.

Zoektocht

Al noemde ik mezelf christen, het betekende voor mij persoonlijk weinig. Ik bad sporadisch, las alleen voor mijn lesvoorbereidingen in de Bijbel en ik ging amper naar de kerk. Met mijn oma, die heel gelovig was, had ik wel uitvoerige gesprekken. 'Als anderen ons zouden horen, zouden ze ons voor gek verklaren', zei ze eens, nadat we urenlang over God en geloof hadden zitten praten. Ik was ook geïnteresseerd geraakt in het boeddhisme, yoga en andere levensbeschouwingen.

Is er meer?

Ik kreeg een relatie met een jongen die niet zo geïnteresseerd was in geestelijke zaken, terwijl mijn zoektocht juist aardig op gang kwam. Op een dag liep ik langs een kerk waar ik vroeger op zondagschool had gezeten. Er hing een poster voor het raam, 'Is er meer?' Het ging over een Alpha-cursus, een beknopte uiteenzetting van het christelijk geloof. De cursusleiders waren betrouwbare en fijne mensen, daar niet van, maar vóór het eind van de cursus haakte ik af, ik wilde liever bij mijn vriend zijn. Wat ik op de cursus gehoord had, legde ik al snel weer naast me neer.

Ik vervolgde mijn zoektocht in spiritualiteit en filosofie. Om voor de klas te gaan staan vond ik veel te oppervlakkig, het leek me veel boeiender om me te verdiepen in de zin van het leven. Ik schreef me bij de universiteit voor humanistiek in voor een opleiding tot 'geestelijk begeleider'. Maar altijd was er diep in mijn hart een stemmetje: 'Dit is niet het echte, het ware, het goede'. Als ik docenten en studenten vroeg of het te combineren was met het christendom, bevestigden ze dat laconiek. Maar bij mij bleef het knagen en ik brak de opleiding af.

Een jaar nadat mijn vriend en ik samen een huis hadden gekocht, wist ik dat onze relatie het niet zou redden. 'Jij trouwt later nog eens met een theoloog', zei mijn vriend. We waren te verschillend. We gingen uit elkaar, het huis werd verkocht. Het voelde als een bevrijding, omdat ik me nu volledig kon storten op mijn zoektocht naar de zin van het bestaan.

Via een kerk kwam ik in aanraking met Taizé, een oecumenische geloofsgemeenschap in Frankrijk, die veel nadruk legt op meditatie en stilte. Verder bezocht

ik kloosters en stiltecentra en volgde ik enige tijd een opleiding tot yoga-docente.

Is het waar?

De vriend van mijn nichtje nodigde me uit voor een Bijbelstudiegroep van een evangelische gemeente. Daar ontmoette ik jonge mensen die met God spraken alsof Hij direct bij hen was en alles hoorde. Dat was een overrompelende ervaring. Als dit waar is, dacht ik, dan wil ik het ook! Maar is het waar? Is er bewijs? Is het geen zinsbegoocheling? Of is het niet gewoon een kwestie van psychologie: als mensen willen dat het waar is, gaan ze dat op den duur denken...

Ik las alles wat me bij de bezinning op die vragen kon helpen en klampte allerlei mensen aan met de vraag: 'Waarom denk jij dan dat het waar is?' Het was een geestelijke worsteling; ik lag er 's nachts van wakker. Ik hield veel vragen en ik voelde me minderwaardig met mijn twijfels. Ik bedacht dat ik beter zou gedijen in een omgeving met andere zoekers binnen het christelijk geloof. Toen dacht ik terug aan de Alpha-cursus. Ik zocht contact met een kerk vlakbij mijn ouderlijk huis en dat bleek een goede keus. Hier kon ik met al m'n vragen terecht. De leiding van de cursus beantwoordde geduldig mijn stroom mailtjes.

Overweldigend

Gaandeweg kreeg ik steeds meer de zekerheid dat Gods Woord betrouwbaar is en dat Jezus gelijk heeft met zijn uitspraak 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven'. Niemand komt tot God dan door Hem. Dat is geen uitlating van een of andere mythische figuur, of van een gek, maar van Gods Zoon, die door God naar ons mensen is gezonden. Hij is voor de zonden van de hele mensheid aan het kruis gestorven, maar na drie dagen uit de dood opgestaan! Als Jezus niet daadwerkelijk is opgestaan, is het geloof zinloos. Maar nu Hij is opgewekt uit de dood, heeft het zin; daardoor is er een leven na de dood, ook voor mij! Dat is niet zomaar een verhaal, het is realiteit. Mensen die Jezus na zijn opstanding meemaakten, zijn daardoor radicaal veranderd. Ze hebben zich ingezet om deze waarheid te verspreiden, zelfs als ze dat met de dood moesten bekopen. Het is zo'n overweldigende werkelijkheid voor mij geworden, met geen pen te beschrijven. Dat de grote God zich ontfermt over ons, kleine mensen...

Geloven betekent voor mij niet dat alle vragen opeens als sneeuw voor de zon zijn verdwenen, maar het is wel een vertrouwen dat iedereen die in Jezus Christus gelooft niet beschaamd zal worden en niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft!

